II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 25. marts 1992

om den støtte, som Spanien har ydet HYTASA, nu benævnt Mediterráneo Técnica Textil, og selskabets køber

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(92/317/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter i overensstemmelse med ovennævnte artikel 93 at have givet de berørte parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Hilaturas y Tejidos Andaluces SA eller HYTASA, nu benævnt Mediterráneo Técnica Textil SA, var indtil 1990 et statsforetagende tilhørende den spanske stat via ejendomskontoret i det spanske økonomi- og finansministerium (Patrimonio del Estado).

Det blev oprettet i Sevilla i 1937 af en privat erhvervsdrivende. Som følge af økonomiske vanskeligheder blev selskabet overtaget af Patrimonio i 1982.

HYTASA udførte integreret fremstillingsvirksomhed inden for bomuldssektoren omfattende rensning, spinding, vævning, efterbehandling og konfektionering og inden for uldsektoren omfattende spinding, vævning og efterbehandling.

Selskabet ejer en fabrik i Sevilla, hvor tekstilfremstillingen finder sted (spinding, vævning og efterbehandling), og tre andre anlæg i andre små byer i regionen til de agroindustrielle aktiviteter (rensning). Selskabet ejer endvidere i alt 100 000 m^2 landbrugsjord.

Fra det tidspunkt Patrimonio købte selskabet og frem til 1986, iværksatte Patrimonio en omstruktureringsplan finansieret via en spansk sektorstøtteordning og via kapitaltilførsler på i alt 6 600 mio. pta.; planen tog sigte på at forbedre HYTASA's produktivitet ved at nedskære arbejdsstyrken uden at øge produktionskapaciteten.

På trods af denne indsats førte de dårlige økonomiske resultater til, at HYTASA's kapital stort set blev reduceret til nul, lige inden Spanien blev medlem af EF i 1986; de økonomiske resultater for 1985 viste en omsætning på ca. 6 mia. pta. og tab på 27 % af omsætningen.

II

Efter en klage anmodede Kommissionen ved skrivelse af 4. april 1989 de spanske myndigheder om at fremsende alle relevante oplysninger om de kapitaltilførsler, som den spanske stat angiveligt havde foretaget for at dække HYTASA's driftstab efter Spaniens medlemskab af Fællesskabet.

Ved skrivelse af 4. august 1989 fremsendte de spanske myndigheder de første oplysninger. Da disse oplysninger ikke var fyldestgørende til at vurdere, om de statslige kapitaltilførsler var forenelige med bestemmelserne i

EØF-Traktatens artikel 92 og 93, udbad Kommissionen sig ved skrivelse af 21. august 1989 yderligere oplysninger. Disse blev fremsendt i delvis form ved skrivelse af 24. november 1989.

Disse dokumenter gør primært rede for kapitalforøgelsen siden 1986 (på i alt 7 100 mio. pta.) og afhændelsen af uproduktive aktiver (primært jord).

På et møde med embedsmænd fra Kommissionen den 30. maj 1990 oplyste de spanske myndigheder, at privatiseringsprocessen havde nået slutfasen, og afgav yderligere oplysninger om sagen, bl.a. en fortegnelse over de virksomheder, der havde modtaget opfordring til at afgive bud på selskabet, samt yderligere oplysninger om salget af uproduktive aktiver for i alt 4 582 mio. pta.

Den 5. juni 1990 fremsendte Patrimonio yderligere oplysninger, bl.a. brochurematerialet i forbindelse med salget, direkte til Kommissionen.

Kommissionen udbad sig yderligere oplysninger den 7. juni 1990.

Den 25. juni 1990 fremsendte Patrimonio igen yderligere oplysninger om privatiseringsbetingelserne og navnlig de finansielle vilkår for salget: en kapitaltilførsel fra Patrimonio på 4 300 mio. pta., en pris på 100 mio. pta. for den samlede kapital i selskabet, kapitalforøgelser fra køberen på 3 700 mio. pta. (25 % på salgstidspunktet) samt en opstilling af de kriterier, der ville blive benyttet til at afgøre, hvilket bud der var det bedste blandt de mange bud, der var modtaget.

Disse betingelser blev bekræftet på et møde mellem spanske repræsentanter og kommissionstjenestemænd den 28. juni 1990.

Den 9. juli 1990 fremsendte de spanske myndigheder yderligere oplysninger om den femårige redningsplan for HYTASA. Planen forudsatte, at omsætningen ville stige med 6,2 mio. pta. i 1994 (+ 29 % i forhold til prognosen for 1990), og at arbejdsstyrken ville blive reduceret til 700 medarbejdere (– 30 % i forhold til 1990).

Ovennævnte kapitaltilførsler samt provenuet fra salget af aktiver blev hovedsagelig benyttet til at finansiere kapitalinvesteringer og udgifterne til nedskæring af arbejdsstyrken. I denne forbindelse skal det bemærkes, at i løbet af 1986 brugte HYTASA ca. 5 000 mio. pta. til investeringer og over 700 mio. pta. til fratrædelsesgodtgørelse, idet arbejdsstyrken blev skåret ned fra 1 177 medarbejdere ved udgangen af 1986 til 1 034 i juli 1990.

I samme periode faldt HYTASA's omsætning fra 6 170 mio. pta. i 1986 til 4 198 mio. pta. i 1989 med driftstab i de to år på henholdsvis 395 mio. pta. og 1 633 mio. pta.

De spanske myndigheder oplyste endvidere over for Kommissionen, at de med henblik på at privatisere HYTASA rettede henvendelse til 160 virksomheder, som man mente ville være interesseret i at overtage selskabet, ved at tilsende dem brochurematerialе om selskabet. Senere blev der udleveret mere detaljerede oplysninger til de virksomheder, der tilkendegav en interesse i at overtage selskabet. Efter forhandlinger med en række potentielle bydende modtog man tre endelige købstilbud. Blandt disse valgte de spanske myndigheder til sidst det, der tilbød den højeste pris og frembød størst sikkerhed for, at selskabet ville blive økonomisk levedygtigt i fremtiden.

Ifølge de spanske myndigheder måtte denne sikkerhed for HYTASA's fremtidige økonomiske levedygtighed findes i den af køberen fremlagte plan for industriel udvikling samt i dennes finansielle evne til at foretage de fornødne yderligere kapitaltilførsler, i køberens erhvervsmæssige erfaring inden for tekstilsektoren og i de komparative fordele, den industrielle og kommercielle struktur, køberen i forvejen rådede over, frembød ved at lette hans muligheder for at gennemføre industriudviklingsplanen for HYTASA på kort tid.

Ifølge den salgskontrakt, de spanske myndigheder senere fremsendte, var kontraktbetingelserne som følger:

— salgsprisen for hele selskabets aktiekapital er opgivet til 100 mio. pta.

— køberen må ikke i en periode på tre år afhænde sine aktier, medmindre han har opnået tilladelse hertil fra Patrimonio. I samme tidsrum må der kun ske sådanne ændringer i aktieandelene, som sikrer, at den nuværende køber beholder aktiemajoriteten

— i en periode på tre år må køberen ikke gennemføre midlertidige afskedigelser, medmindre der indgås en aftale med medarbejdernes fagforeninger, eller dette sker i forbindelse med førtidspensioneringsordninger

— selskabet må ikke udbetale udbytte i en periode på fem år

— i samme tidsrum må køberen ikke opdele selskabet eller afhænde dele af det, men skal bevare alle de bestående anlæg og nogle ejendomme

— provenuet fra et senere salg af andre ejendomme skal forblive inden for selskabet

— køberen skal gennemføre den redningsplan, der er knyttet til salgskontrakten som bilag

— alle nye mærkenavne og andre immaterielle formuegoder skal erhverves af HYTASA

— kapitaltilførslen fra Patrimonio på 4 300 mio. pta. på salgstidspunktet skal anvendes til at forbedre HYTASA's finansielle situation, foretage investeringer og finansiere afskedigelser

— køberen giver afkald på det finansielle udbytte, som en gammel fordring fra HYTASA's side mod Patrimonio og økonomiministeriet kunne give anledning til

— køberen indvilliger i at betragte HYTASA's balance pr. 30. juni 1990 som en del af kontrakten med den betingelse, at alle større finansielle engagementer, der er en følge af handlinger, der ligger forud for salget af selskabet, honoreres af sælgeren

— køberen forpligter sig til at øge selskabets kapital med 3 700 mio. pta. og til straks at indbetale 25 % af dette beløb.

Efter at have gennemgået ovennævnte oplysninger besluttede Kommissionen den 18. juli 1990 at indlede proceduren i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, over for de statslige kapitaltilførsler på 7 100 mio. pta. til HYTASA, der blev foretaget i tidsrummet fra Spaniens medlemskab af EF i januar 1986 og til 1988. Kommissionen fandt, at disse finansielle interventioner udgjorde en støtte efter Traktatens artikel 92, stk. 1, og at støtten i princippet ikke kunne henføres under nogen af de undtagelser fra uforenelighed med det fælles marked, der er fastsat i Traktatens artikel 92, stk. 2 og 3. Den procedure, der blev indledt efter artikel 93, stk. 2, omfattede også den potentielle yderligere støtte, staten kunne have ydet, hvis den havde accepteret købstilbuddet på 100 mio. pta. for dens aktieandel i HYTASA, eftersom selskabets nettoværdi var på over 6 000 mio. pta. inden statens kapitaltilførsel på 4 300 mio. pta. i henhold til salgsbetingelserne.

Kommissionens beslutning om at indlede proceduren i artikel 93, stk. 2, blev meddelt den spanske regering ved skrivelse af 3. august 1990. I skrivelsen opfordredes den spanske regering til at fremsætte sine bemærkninger og til at afgive de oplysninger, der anmodedes om heri, samt alle yderligere oplysninger, som den måtte finde relevante, for at Kommissionen kunne vurdere støttens forenelighed med det fælles marked.

De øvrige medlemsstater og interesserede tredjeparter blev informeret om Kommissionens beslutning ved offentliggørelsen af skrivelsen til den spanske regering i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (1).

Den 11. september 1990 anmodede den spanske regering om, at fristen for at fremsætte bemærkninger blev forlænget med en måned. Anmodningen blev imødekommet af Kommissionen ved skrivelse af 20. september 1990.

Den spanske regerings bemærkninger til, at proceduren efter EØF-Traktatens artikel 93 var blevet indledt, samt andre oplysninger blev fremsendt den 16. oktober 1990.

For det første anførte den spanske regering, at den ikke var enig med Kommissionen i dens foreløbige konklusion, at kapitalforøgelserne i perioden 1986 til 1988 på 7 100 mio. pta. og kapitaltilførslen på 4 300 mio. pta. inden salget af HYTASA var en statsstøtte, der ikke kan henføres under en af undtagelsesbestemmelserne i EØF-Traktaten.

Hvad angår kapitalforøgelserne i perioden 1986 til 1988 fremhævede den spanske regering, at de var et led i omstruktureringsplanen, der skulle sikre selskabets fortsatte bestående, og at de statslige investeringer byggede på sunde kriterier, som en privat investor også ville have benyttet. Efter dens opfattelse gav disse kapitalforøgelser et godt resultat frem til 1988, hvor der indtraf en konjunkturnedgang. Endvidere fandt den spanske regering, at de pågældende offentlige kapitaltilførsler ikke kunne anses for at have påvirket konkurrencen på det fælles marked i negativ retning, fordi selskabets markedsrolle reduceredes i den pågældende periode, såvel målt i produktionskapacitet som faktisk produktion.

Med særligt henblik på kapitaltilførslerne i 1986 og 1987 anførte de spanske myndigheder, at disse blev foretaget som en reaktion på forhold, der var gældende, før Spanien blev medlem af Fællesskabet.

Hvad salgsbetingelserne angår, anførte den spanske regering, at salget af HYTASA heller ikke involverede en særlig form for statsstøtte. Dette blev efter dens opfattelse underbygget af, at HYTASA blev solgt til den højestbydende efter at være blevet udbudt til salg på det internationale marked. Derudover understregede den, at en igangværende virksomhed normalt ikke kunne vurderes på basis af sin nettoværdi, som Kommissionen gjorde det, men på basis af nutidsværdien af den købte virksomheds forventede indtjening. I denne forbindelse påpegede den spanske regering, at HYTASA's driftstab i 1989 oversteg 1,6 mia. pta. og allerede i løbet af de første måneder af 1990 beløb sig til 0,973 mia. pta., og at nedskæringen af HYTASA's arbejdsstyrke med 380 medarbejdere som led i køberens omstruktureringsprogram kunne koste helt op til 2 040 mio. pta.

(1) EFT nr. C 320 af 20. 12. 1990, s. 14.

Derefter fremhævede den spanske regering, at selv om salgsbetingelserne så også omfattede støtte, indebar salget af HYTASA mere end blot at lade selskabet overgå til privateje. Det indebar, at der ville blive gennemført en omstruktureringsplan udarbejdet af køberen, som skulle deltage i finansieringen med en kapitaltilførsel på 3 700 mio. pta. og inkorporere sin knowhow i selskabets aktiver. Af den grund var salget efter dens opfattelse ikke blot tænkt som en måde at holde selskabet i live på, men som et middel til at sikre dets økonomiske, tekniske og finansielle genrejsning, hvorfor de involverede offentlige kapitaltilførsler overholdt gældende bestemmelser i fællesskabsretten.

Endvidere påpegede de spanske myndigheder, at på baggrund af ovenstående var salget af selskabet ikke blot den bedste, men også den eneste mulige udvej set fra et fællesskabssynspunkt og et nationalt og regionalt synspunkt. Hvis selskabet var blevet afviklet, ville dette have kostet betydeligt mere som følge af afskedigelsen af en arbejdsstyrke på 1 050, statens udgifter til arbejdsløshedsdagpenge, tabet af selskabets aktiver og den statslige støtte til hjælp til genopbygning af industristrukturen.

Endelig påpegede de spanske myndigheder, at det forhold, at selskabet er beliggende i Sevilla, som er et område, der af Kommissionen er klassificeret som berettiget til regionalstøtte, gav anledning til at mene, at undtagelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), under alle omstændigheder ville finde anvendelse.

De andre oplysninger, der var knyttet til bemærkningerne, vedrørte de kapitalinvesteringer, HYTASA havde foretaget i tidsrummet mellem 1986 og dets privatisering, en oversigt over de indkomne købstilbud og en redegørelse for baggrunden for valget af køber, generelle oplysninger om køberne, en kopi af salgskontrakten samt en omstruktureringsplan.

Med hensyn til køberens identitet, som indtil dette tidspunkt ikke var Kommissionen bekendt, skal det bemærkes, at HYTASA blev solgt den 25. juli 1990 til to private selskaber: Hilatura Gossypium SA med hovedsæde i Barcelona og Industria Textil del Guadiana SA med hovedsæde i Mérida (Badajoz). Begge disse virksomheder, som overtog en lige stor del af HYTASA's aktiekapital, tilhører tekstilsektoren og fremstiller primært bomuldsgarner og -stoffer med en samlet omsætning på over 7 000 mio. pta. (1990).

Ved skrivelse til Kommissionen af 21. januar 1991 udtrykte den tyske tekstilfabrikantsammenslutning tilfredshed med, at Kommissionen havde taget initiativ til at indlede proceduren i EØF-Traktatens artikel 93, og understregede HYTASA's store betydning som fabrikant på et yderst konkurrencepræget marked. Disse bemærkninger blev af Kommissionen fremsendt til de spanske myndigheder den 6. februar 1991.

Den 27. marts 1991 fremkom den spanske regering med sine kommentarer til bemærkningerne fra den tyske tekstilfabrikantsammenslutning, hvori den gjorde opmærksom på, at HYTASA's markedsandel på EF-markedet for bomuldsgarner og uldgarner lå på henholdsvis 0,22 % og 0,08 %, og at omsætningen på det tyske marked gennemsnitligt androg 129 000 DM i årene 1988 til 1990.

III

Bortset fra, at det valgte købstilbud på HYTASA var det højeste, understregede de spanske myndigheder, at salget under ingen omstændigheder var tænkt som en måde at holde selskabet kunstigt i live på, men som et middel til at sikre dets økonomiske, tekniske og finansielle genrejsning.

De spanske myndigheder fremsendte sammen med deres bemærkninger til indledningen af proceduren en første omstruktureringsplan for HYTASA udarbejdet af de nye ejere.

Ifølge planen skulle der iværksættes et investeringsprogram til en værdi af 2 500 mia. pta.; størstedelen af investeringerne vedrørte bomuldssektoren, særlig rensnings- og spindingsaktiviteterne. Som følge af investeringerne ventedes en generel produktionsstigning (i 1992 i forhold til 1989) spændende fra 20 til 300 % alt efter, hvilket produkt der var tale om, med undtagelse af spinding af uldgarner (– 25 %).

I tilknytning til de produktive investeringer indebar planen tillige en omfattende nedskæring af arbejdsstyrken fra 1 000 medarbejdere til 700 gennem en femårig periode; HYTASA's udgifter til afskedigelserne blev anslået til ca. 2 040 mio. pta.; formålet var at fordoble omsætningen pr. beskæftiget og derved sikre selskabets overlevelsesevne på lang sigt.

Ifølge planen skulle HYTASA's regnskaber gradvis forbedres, og efter et samlet driftsunderskud frem til 1993 på i alt 4 700 mio. pta. ventedes et mindre overskud på 139 mio. pta. i planens sidste år (1994).

Det skal her bemærkes, at statens kapitaltilførsel på 4 300 mio. pta. før salget spiller en fremtrædende rolle i omstruktureringsplanen. Denne kapitaltilførsel skulle udtrykkeligt stive selskabets finansielle stilling af og dække udgifterne til fratrædelsesincitamenter og investeringer.

Den 18. marts 1991 blev der holdt et møde mellem embedsmænd fra Kommissionen og repræsentanter for Patrimonio om omstruktureringsplanen for HYTASA.

De hovedpunkter, der blev rejst af Kommissionens tjenestemænd, var, at en omstruktureringsplan for selskabet:

— skulle omfatte en nedskæring af produktionskapaciteten, omsætningen og markedsandelen

— skulle sikre, at selskabet fortsat ville være levedygtigt

— ikke måtte indebære støtte, der oversteg de nødvendige minimumskrav.

På baggrund heraf anmodede Kommissionen officielt de spanske myndigheder om senest den 10. maj 1991 at fremlægge en ny og revideret omstruktureringsplan for HYTASA, der omfattede en nedskæring af både produktionskapaciteten og markedsandelen og samtidig sikrede selskabets fortsatte bestående. Med hensyn til sidstnævnte krav skal det bemærkes, at Kommissionen nærede alvorlig tvivl om, hvorvidt den fremlagte omstruktureringsplan ville være i stand til at sikre HYTASA's fortsatte bestående, da selskabet ventedes at ville notere et vedvarende negativt finansielt resultat.

Da et svar udeblev, mindede Kommissionen ved skrivelse af 27. maj 1991 de spanske myndigheder om sin anmodning og advarede dem om, at hvis Kommissionen ikke havde modtaget en alternativ omstruktureringsplan inden den 31. maj 1991, ville den være nødsaget til at tage endelig stilling på basis af de oplysninger, den rådede over på det tidspunkt.

Den nye plan blev fremsendt af de spanske myndigheder den 13. juni 1991 ; i den fremlagdes radikale ændringer i HYTASA's produktionsstrategi og kommercielle strategi.

Ifølge planen skal selskabet navnlig kun sælge færdigvarer som efterbehandlede bomulds- og uldstoffer og bomuldsklæde ; som følge heraf skal det nedskære sine spindings- og vævningsaktiviteter (i 1994 i forhold til 1989) med 13 % til 25 % og øge produktionen af efterbehandlet tekstil og klæde med 50 til 320 % alt efter, hvilket produkt der er tale om.

For at dække det supplerende behov for mellemprodukter skal HYTASA gøre brug af eksterne leverandører.

Det samlede driftsresultat under den nye plan er negativt, nemlig på ca. 795 mio. pta., men udviser et godt resultat — 716 mio. pta. eller en 9 % fortjenstmargen af omsætningen — i det sidste år.

Den samme revidere plan opererer med en direkte ansat medarbejderstab på 720 (sammenlignet med 1 050 i 1990) og en ekstern arbejdsstyrke, der af Kommissionen skønnes at svare til ca. 150 medarbejdere (sammenlignet med et anslået antal på 35).

En sammenligning mellem de to planer afslører en lang række punkter, der kan rejse tvivl om, hvor velfunderede deres forudsætninger og resultater er ; de mange modsigelser mellem de to planer giver ikke Kommissionen grund til at dele de positive forudsigelser om den reviderede plans endelige resultat.

Specielt gav de spanske myndigheder ingen forklaring på, hvorledes man ifølge den anden plan agtede at øge den samlede værdi af omsætningen med yderligere 23 %, samtidig med at selskabet skulle ophøre med at afsætte garner og uforarbejdede stoffer, stom stadig var indeholdt i den første plan, og samtidig med at selskabet skulle opretholde nogenlunde den samme afsætning af færdigvarer og beklædningsgenstande mængdemæssigt set som under den første plan. Desuden blev der ikke givet nogen begrundelse for den større direkte ansatte medarbejderstab (720 i forhold til 700), når der påregnedes en nedskæring i produktionen.

IV

Ved sin gennemgang af kapitaltilførslerne fra Patrimonio del Estado til HYTASA i perioden 1986 til 1988 og i henhold til salgskontrakten samt af de øvrige vilkår i salgskontrakten har Kommissionen undersøgt, om disse offentlige kapitaltilførsler indeholder statsstøtteelementer i henhold til EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at Patrimonio del Estado er en integreret del af den spanske statsadministration med status som departement under det spanske økonomiministerium. Det finansieres 100 % af staten via budgetbevillinger. Som følge heraf er Patrimonio del Estados finansielle ressourcer at betragte som statsmidler og kapitaltilførslerne til HYTASA som offentlige midler.

Tildelingen af offentlige midler til selskaber i form af kapitaltilførsel kan omfatte statsstøtteelementer, hvis midlerne stilles til rådighed på vilkår, der ikke ville være acceptable for en privat investor, der opererer under normale markedsvilkår. Dette er bl.a. tilfældet, hvis selskabets finansielle stilling, og specielt sammensætningen og størrelsen af dets gæld, er af en sådan karakter, at der ikke inden for en rimelig frist kan forventes en normal forrentning — i form af udbytte eller kapitalvinding — af den investerede kapital, eller hvis selskabet på grund af en utilstrækkelig cash flow — om ikke af anden grund — ikke er i stand til at skaffe de midler på kapitalmarkedet, der er nødvendige for at iværksætte et investeringsprogram. Medlemsstaterne blev gjort bekendt med denne holdning fra Kommissionens side ved skrivelse af 17. september 1984 om anvendelsen af artikel 92 og 93 i EØF-Traktaten på offentlige myndigheders kapitalinteresser. I denne forbindelse skal det bemærkes, at Kommissionen for nylig i en meddelelse af 24. juli 1991 (1) om indførelse af et nyt indberetningssystem til konstatering af, hvornår der indgår støtte i pengestrømmene mellem offentlige myndigheder og offentligt ejede selskaber, mindede medlemsstaterne om de principper, den agter at følge ved bestemmelsen af, om sådanne kapitaltilførsler fra staten indeholder støtte (se del III i meddelelsen).

(1) EFT nr. C 273 af 18. 10. 1991, s. 2.

EF-Domstolen har endvidere belyst anvendelsen af EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, i forhold til offentlige kapitalinteresser (se dom af 14. november 1984 i sag 323/82, Intermills (1), og dom af 10. juli 1986 i sag 234/84, Meura (2) og sag 40/85, Boch (3)). For at afgøre, om en kapitaltilførsel udgør en statsstøtte, fandt Domstolen, at det er nødvendigt at fastslå, om det pågældende selskab kunne have opnået finansiering på det private kapitalmarked. Hvis der er forhold, der tyder på, at selskabet ikke kunne have overlevet uden offentlige tilskud, fordi det ikke kunne have rejst den fornødne kapital på det åbne marked fra en privat investor, er der grund til at konkludere, at beløbet udgør en statsstøtte.

I betragtning af, at på det tidspunkt, hvor Patrimonio del Estado for første gang indskød kapital i 1986, havde HYTASA været tabsgivende i en lang årrække, og i betragtning af, at staten allerede tidligere ved flere lejligheder havde været nødsaget til at indskyde betydelig kapital i selskabet for at holde det i gang uden at opnå noget resultat i form af forrentning af den investerede kapital, er det ikke særlig sandsynligt, at en privat investor, der baserer sine forretningsmæssige beslutninger på en forventning om overskud og ser bort fra sociale eller regional- og sektorpolitiske hensyn, i perioden 1986 til 1988 ville have tilført HYTASA kapital ved flere lejligheder for i alt 7 100 mio. pta.

Hvad angår betingelserne for salg af HYTASA, finder Kommissionen det bevist, at selskabet blev solgt til den højestbydende. Dette er dog ikke tilstrækkeligt til at sikre, at der ikke er noget statsstøtteelement i salget af selskabet. For at nå til den konklusion skal det bevises, at salget skete i form af et betingelsesløst åbent udbud, dvs. gennem en udbudsprocedure, hvor alle potentielle købere opfordres til at afgive bud på selskabet, og hvor staten ikke knytter nogen betingelser til salget. I denne forbindelse viser de oplysninger, der er afgivet af de spanske myndigheder, at staten pålagde køberne visse betingelser, der midlertidigt begrænsede rådighedsretten over den erhvervede aktieandel. Derudover er det — fordi staten tilførte selskabet finansielle ressourcer, lige inden det blev privatiseret — nødvendigt at undersøge, hvorvidt staten optrådte som en privat investor med hensyn til kapitaltilførslen på 4 300 mio. pta. inden salget og dens accept af en pris på 100 mio. pta. for den 100 % aktieandel, Patrimonio del Estado havde i HYTASA.

Hvad angår førstnævnte spørgsmål, ville en privat investor, der opererer under normale markedsvilkår, søge at maksimere forrentningen af sin investering og ville kun have foretaget den pågældende kapitaltilførsel, hvis tilførslen senere stillede ham bedre økonomisk, set ud fra en helhedsvurdering af salgstransaktionen. Statens kapitaltilførsel som led i salgskontrakten for HYTASA kunne kun have det bud, der ville blive afgivet af de bydende på selskabets aktiekapital, som forventet forrentning af investeringen. Statens kapitaltilførsel og den pris, køberne skulle betale, hang derfor sammen, fordi køberne ifølge salgskontrakten ikke ville have betalt 100 mio. pta. for HYTASA's kapital, hvis ikke staten forinden havde indskudt 4 300 mio. pta. i selskabet.

På baggrund af ovenstående og i betragtning af, at staten har fået 100 mio. pta. tilbagebetalt, idet dette svarer til den af køberne af HYTASA betalte værdi af selskabets kapital, og i betragtning af, at hvis staten ikke havde indskudt 4 300 mio. pta. i selskabet, ville den ikke have fået nogen penge tilbage, da køberens bud netop var betinget af, at staten indskød dette beløb, udgør statsstøtteelementet 4 200 mio. pta., nemlig forskellen mellem 4 300 mio. pta. og 100 mio. pta.

Hvad angår det andet mulige statsstøtteelement, der ligger i statens accept af en pris på 100 mio. pta. for HYTASA's aktiekapital, kan Kommissionen ikke konkludere, at dette udgør et supplerende statsstøtteelement. Dette underbygges af den omstændighed, at HYTASA's aktiekapital ikke kan anses for at repræsentere en større værdi for staten end ovennævnte pris, da selskabets hidtidige økonomiske resultater samt dets forventede slutresultat viste staten, at der ikke kunne forventes en rimelig forrentning af dens aktieandel i HYTASA uden gennemgribende ændringer i selskabets markedsførings- og produktionsstruktur, som staten ikke forsøgte at gennemføre.

Det skal endvidere bemærkes, at ud fra de oplysninger, Kommissionen råder over, indebærer den spanske regerings salg af HYTASA på de angivne betingelser ingen supplerende statsstøtteelementer end de før omtalte 4 200 mio. pta., når den valgte løsning med at sælge selskabet som en igangværende virksomhed sammenholdes med den alternative mulighed med at afvikle selskabet. Det skal også bemærkes i denne forbindelse, at ifølge oplysningerne fra de spanske myndigheder koster HYTASA's nedskæring af arbejdsstyrken i gennemsnit selskabet 6 mio. pta. pr. ansat. De samlede omkostninger i forbindelse med en afvikling af selskabet ville derfor sandsynligvis beløbe sig til over 6 000 mio. pta. Da selskabets nettoværdi inden den sidste kapitaltilførsel på 4 300 mio. pta. var på ca. 6 000 mio. pta., ville Patrimonio ikke have opnået noget nettooverskud ved at vælge at afvikle HYTASA. Som følge heraf udgøres det konstaterede statsstøtteelement ifølge salgsbetingelserne fortsat af statens nettokapitaltilførsel på 4 200 mio. pta. inden salget af selskabet.

Ved vurderingen af en stats adfærd i forhold til en markedsøkonomisk investors adfærd skal Kommissionen vurdere, om en privat virksomhed ud fra udsigterne til rentabel drift under lignende omstændigheder ville have foretaget en sådan kapitalforhøjelse, idet der herved skal ses bort fra ethvert socialt, politisk eller regionalt hensyn til den pågældende sektor (præmis 14, sag 234/86). Hvis sådanne omkostninger skulle tages i betragtning af Kommissionen, ville dette være ensbetydende med at give medlemsstaterne ret til at redde kriseramte virksomheder ud fra rent nationale interessehensyn. Denne situation, som kunne skabe alvorlig konkurrencefordrejning til skade for den fælles interesse, ville være i modstrid med

(1) Sml. 1984, s. 3809.
(2) Sml. 1986, s. 2263.
(3) Sml. 1986, s. 2321.

principperne i EØF-Traktaten, der giver Kommissionen beføjelser til at afgøre, hvorvidt en statsstøtte er forenelig med et fælles marked i forhold til Fællesskabet som helhed og ikke i forhold til en enkelt medlemsstat. Hvis ovennævnte omkostninger skulle lægges til de udgifter, der svarer til statens rolle som et selskabs ejer/aktionær, ville dette være ensbetydende med, at princippet om en privat investor, der opererer under markedsvilkår, ville blive blottet for mening.

Efter således at have gennemgået sagen nøje er Kommissionen nået til den konklusion, at statsstøtten til HYTASA udgøres af de 7 100 mio. pta., der svarer til kapitaltilførslerne fra Patrimonio del Estado i perioden 1986 til 1988, og støtteelementet på 4 200 mio. pta. i den sidste kapitaltilførsel fra Patrimonio del Estado, inden selskabet blev privatiseret. Begge kapitaltilførsler styrkede kunstigt HYTASA's finansielle stilling.

Denne støtte til HYTASA påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen på det fælles marked i den betydning, der er fastsat i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1.

I tilfælde, hvor økonomisk støtte fra staten styrker bestemte virksomheders stilling på bekostning af konkurrerende virksomheders stilling i Fællesskabet, påvirker denne støtte nødvendigvis disse konkurrerende virksomheder (Domstolens dom af 17. september 1980, sag 730/79, Philip Morris [1]).

I denne forbindelse skal det bemærkes, at de varer, HYTASA fremstiller og markedsfører, indgår i samhandelen mellem medlemsstaterne, og at der er konkurrence mellem producenterne. I 1988 beløb den samlede tekstilproduktion i Fællesskabet sig til 86 691 mio. ECU, hvoraf bomuldsindustrien tegnede sig for 20 % og uldindustrien for over 15 %.

Mere detaljeret er EF-produktionen af spundne bomuldsgarner og -stoffer, der er klassificeret i MFA-kategorierne 1, 2 og 2a, inde i en let nedadgående tendens med produktionstal på henholdsvis ca. 1 000 000 tons og 700 000 tons. Den spanske produktion udgør ca. 11 % af EF-produktionen af spundne garner (kategori 1) og 13 % af EF-produktionen af stoffer (kategori 2). Der foreligger ingen statistikker for efterbehandlede stoffer. Selskabet HYTASA tegner sig for ca. 3 % af den spanske produktion af spundne garner. Der foreligger ingen tilsvarende data for stoffer, efterbehandlede stoffer og konfektionering.

Samhandelen inden for EF med bomuldsgarner, bomuldsstoffer og efterbehandlede bomuldsstoffer er meget intens og udgør henholdsvis 22 %, 34 % og 63 % af EF-produktionen.

[1] Sml. 1980, s. 2688.

EF-produktionen af garner af kartet og kæmmet uld og stoffer, der er klassificeret inden for MFA-kategorierne 47, 48 og 50, har fulgt forskellige tendenser alt efter, hvilket produkt der er tale om.

Specielt sektoren for kartede garner er i tilbagegang, og 1989-produktionen vurderes at ligge på ca. 230 000 tons på årsbasis. Kæmmede garner er inde i en stagnerende tendens med en produktion på 205 000 tons.

Efter en produktionsstigning i årene 1984 til 1988 er produktionen af stoffer i de senere år stagneret på et niveau omkring 200 000 tons.

Spanien fremstiller 6 % af EF-produktionen af garner og stoffer af kartet og kæmmet uld. HYTASA tegner sig for ca. 3 % af den spanske produktion af spundne garner (kartede og kæmmede under ét). Der foreligger ingen tilsvarende tal for stoffer og efterbehandlede stoffer.

Samhandelen inden for EF med garner af ren uld udgør ca. 7 % og 5 % for henholdsvis kartede og kæmmede garner; samhandelen med blandede garner (med syntetiske fibre) er næsten 1,5 gange større. Samhandelen inden for EF med stoffer af ren uld udgør 16 % af produktionen; her tegner blandede stoffer sig for ca. en tredjedel af samhandelen.

Selskabet HYTASA deltager såvel direkte i EF-samhandelen med salg af uldstoffer i udlandet som indirekte ved at besidde en stor markedsandel på det spanske marked inden for både uld- og bomuldsprodukter.

EF-markedet inden for de produkter, HYTASA fremstiller, er yderst konkurrencepræget, fordi produkterne konkurrerer mere på prisen end på kvaliteten, og fordi efterspørgslen for øjeblikket stagnerer kombineret med et stigende pres fra importen fra tredjelande. Som følge heraf er prisniveauet for nedadgående, og en stor del af produktionskapaciteten ligger uudnyttet hen.

Man har inden for multifiberarrangementet erkendt, at bomuldsprodukter oplever markedsvanskeligheder, og bomuldsgarner og -stoffer hører blandt de mest følsomme varekategorier.

Men også uldsektoren, specielt produktionen af garner, er en særlig følsom sektor, og vanskelighederne er på det seneste blevet forværret.

Under disse forhold vil enhver støtte til en bestemt producent fremkalde alvorlig fordrejning i konkurrencevilkårene.

V

Med hensyn til den retlige karakter af støtten til HYTASA i henhold til fællesskabsretten må det konkluderes, at den er ulovlig, fordi den spanske regering undlod at forhåndsanmelde den til Kommissionen, som det kræves i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3.

Den situation, der er opstået som følge af denne overtrædelse af Traktatens bestemmelser, er særlig alvorlig, fordi den pågældende støtte allerede er udbetalt til støttemodtageren. Det skal i denne forbindelse erindres, at på grund af den bydende karakter af procedurereglerne i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3, som også gælder for det offentlige — og hvis direkte virkning Domstolen har fastslået i sin dom af 19. juni 1973 i sag 77/72, Capolongo (1), af 11. december 1973 i sag 120/73, Lorenz (2) og af 22. marts 1977 i sag 78/76, Steinicke (3) — kan der ikke efterfølgende rådes bod på støttens ulovlighed.

Uanset dette skal det påpeges, at Kommissionen er forpligtet til at gennemføre de for denne sag relevante procedurer i artikel 93, stk. 2, jf. Domstolens dom af 14. februar 1990 i sag 301/87, Boussac Saint Frères (4).

VI

Artikel 92, stk. 1, i EØF-Traktaten fastslår, at støtte, der opfylder de deri fastsatte kriterier, principielt er uforenelig med det fælles marked.

De i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 2, hjemlede undtagelser finder ikke anvendelse i dette tilfælde, fordi støtten på grund af sin karakter ikke sigter mod at opfylde de heri anførte målsætninger.

EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, opregner forskellige former for støtte, som kan være forenelige med det fælles marked. Foreneligheden med Traktaten skal afgøres i forhold til Fællesskabet som helhed og ikke i forhold til en enkelt medlemsstat. For at sikre et velfungerende fælles marked og under hensyntagen til de principper, der er nedfældet i artikel 3, litra f), skal undtagelserne i artikel 92, stk. 3, fortolkes snævert, når en støtteordning eller en individuel støtte skal vurderes. Disse undtagelser kan i realiteten kun gøres gældende, når Kommissionen finder det godtgjort, at uden støtten vil markedskræfterne alene ikke kunne lede støttemodtagerne i retning af en adfærd, som vil kunne tjene til at opfylde en af målsætningerne for de omtalte undtagelsesbestemmelser.

Hvis undtagelsesbestemmelserne blev anvendt i tilfælde, der ikke bidrager til at realisere disse målsætninger, eller hvor støtten ikke er nødvendig af hensyn til disse målsætninger, ville dette være ensbetydende med at begunstige bestemte medlemsstaters erhvervsgrene eller virksomheder, hvis finansielle stilling ville blive styrket kunstigt, og med at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencen, uden at dette er begrundet i den fælles interesse, der omhandles i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3.

Støtten til HYTASA i form af kapitaltilførsler på 7 100 mio. pta. i perioden 1986 til 1988 var en kraftig indsats for at lægge fundamentet til en definitiv og bæredygtig omstrukturering af selskabet. Dette underbygges af, at støtten i denne periode primært blev benyttet til at finansiere rationaliseringsinvesteringer til et beløb på over 5 000 mio. pta. og afskedigelser til et beløb på over 700 mio. pta. Det skal også bemærkes, at på trods af de foretagne investeringer holdt HYTASA i den pågældende periode den reelle produktion på et niveau langt under kapacitetsgrænsen. På den anden side deler Kommissionen de spanske myndigheders synspunkt, at kapitaltilførslerne i 1986 og 1987 var en reaktion på forhold, der var opstået før Spaniens medlemskab af EF.

Kommissionens finder, at samme vurdering kan anlægges med hensyn til kapitaltilførslen i 1988. Den spanske industripolitik i forhold til offentlige virksomheder før Spaniens medlemskab af EF byggede undertiden på principper, der afveg radikalt fra dem, der ligger til grund for konkurrencepolitikken i EØF-Traktaten. Dengang blev visse tabsgivende offentlige virksomheder drevet på grundlag af beslutninger, der strider mod sunde ledelsesprincipper, og blev holdt kunstigt i live ved hjælp af finansiel støtte fra staten. Efter Spaniens medlemskab af EF har disse virksomheder måttet tilpasse sig et miljø præget af loyal konkurrence. Støtten til HYTASA tog primært sigte på at lette denne tilpasning. Denne omstændighed bekræfter, at støtten ikke blev benyttet til kunstigt at puste liv i selskabets aktiviteter, hvilket ville have medført en uacceptabel negativ virkning for sektoren i lyset af de ovenfor omtalte overvejelser. Kommissionen er nået til den konklusion, at kapitaltilførslerne på 7 100 mio. pta. i perioden 1986 til 1988 kan betragtes som forenelige med det fælles marked i henhold til undtagelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), da de bidrog til at gennemføre en reel omstrukturering af selskabets aktiviteter uden at have uacceptable virkninger, der stred mod den fælles interesse.

Hvad angår statsstøtteelementet på 4 200 mio. pta., der er indeholdt i kapitaltilførslerne til HYTASA umiddelbart før salget af selskabet, indeholder artikel 92, stk. 3, litra a), en undtagelse for støtte, der fremmer den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse. I denne forbindelse skal det anføres, at selv om HYTASA er beliggende i Sevilla, som er et område, der er berettiget til regionalstøtte i medfør af artikel 92, stk. 3, litra a), blev den pågældende støtte til HYTASA ikke ydet i henhold til de relevante regionalstøtteordninger, men på grundlag af ad hoc-beslutninger truffet af den spanske regering i form af skønsmæssigt foretagne kapitaltilførsler.

(1) Sml. 1973, s. 611.
(2) Sml. 1973, s. 1471.
(3) Sml. 1977, s. 595.
(4) Sml. 1990, s. 307.

Selv om den pågældende støtte kunne betragtes som en regionalstøtte, ville den alligevel ikke være forenelig med bestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra a), fordi støtte, der ydes i henhold til denne artikel, skal bidrage til regionens langsigtede økonomiske udvikling — hvilket i dette tilfælde indebærer, at støtten i det mindste skal tjene til at sikre selskabets fortsatte beståen, et mål, der ikke er opfyldt for HYTASA's vedkommence, hvis man skal dømme ud fra de oplysninger, der hidtil er blevet fremsendt til Kommissionen (dette aspekt blev behandlet i del IV) — uden at have uacceptable negative virkninger for konkurrencevilkårene i Fællesskabet.

Selv om støtten på 4 200 mio. pta. på den anden side udtrykkeligt blev ydet af staten på den betingelse, at dele af den skulle bruges af HYTASA til investeringsformål — hvilket ifølge Kommissionens meddelelse fra 1979 (1) om principperne for koordinering af de regionale støtteordninger er en forudsætning for, at støtte kan tjene til at lette udviklingen af bestemte økonomiske områder — kan denne støtte til HYTASA ikke automatisk betragtes som forenelig med det fælles marked, eftersom Kommissionen, fordi støtten blev ydet uden for rammerne af de af Kommissionen godkendte støtteordninger, må vurdere dens forenelighed med det fælles marked isoleret set, idet den bl.a. kontrollerer, at de støttede investeringsprojekter tjener Fællesskabets interesser inden for den pågældende sektor og bidrager til en fornuftig omstrukturering af selskabet (begge aspekter behandles yderligere nedenfor).

Under alle omstændigheder overstiger støtten på 4 200 mio. pta. langt det af selskabet opstillede investeringsniveau på 2 500 mio. pta., hvilket under alle omstændigheder er uacceptabelt for en investeringsstøtte.

Hvad angår undtagelsesbestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra b), tog de pågældende støtteforanstaltninger hverken sigte på eller havde form af et projekt af fælleseuropæisk interesse eller et projekt til afhjælpning af en alvorlig forstyrrelse i den spanske økonomi. Derudover har de spanske myndigheder ikke påberåbt sig denne undtagelsesbestemmelse i deres bemærkninger til Kommissionen.

Hvad angår undtagelsesbestemmelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), som gælder for støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, skal det først og fremmest bemærkes, at støtten til HYTASA falder ind under kategorien af støtte til kriseramte virksomheder, da både virksomhedens finansielle stilling og hidtidige finansielle resultater hele tiden har været uholdbare. Støtte til kriseramte virksomheder indebærer stor risiko for at flytte arbejdsløshedsproblemer og industrielle problemer fra én medlemsstat til en anden ; denne form for støtte bevarer status quo ved at fratage markedskræfterne deres sædvanlige konsekvenser, som består i, at ikke-konkurrencedygtige virksomheder forsvinder i processen hen imod en tilpasning til ændrede konkurrencevilkår. Derfor anlægger Kommissionen en meget streng linje, når den vurderer lovligheden af omstruktureringsstøtte til kriseramte virksomheder. Kommissionen kræver navnlig, at denne form for offentlig støtte gøres betinget af, at der gennemføres et sundt omstrukturerings- og omstillingsprogram, der vil kunne genskabe støttemodtagerens levedygtighed på lang sigt. Da støtten griber ind i markedskræfternes frie spil, skal den indeholde en kompenserende begrundelse i form af et bidrag fra støttemodtageren til virkeliggørelsen af de EF-mål, der er fastsat i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3.

I denne forbindelse opstillede Kommissionen med hensyn til støtte til tekstilsektoren i samarbejde med en række nationale eksperter en række kriterier, som skal tjene som retningslinjer for medlemsstaternes regeringer, når de overvejer at yde støtte til denne sektor. Disse kriterier blev nedfældet i Fællesskabets retningslinjer fra 1971 og 1977 om støtte til tekstil- og beklædningssektoren, som stadig er i kraft. De vigtigste principper heri er, at støtte bør være af en sådan art, at den bidrager til strukturtilpasning i sektoren ved at bortskære overskudskapacitet, lette fælles F & U-aktiviteter og fremme strukturforandringer. En reel omstrukturering og tilpasning er ifølge retningslinjerne en forudsætning for, at der kan ydes specifik støtte til investeringsformål. Under alle omstændigheder må en støtte ikke blot have til formål at holde liv i virksomheder, der ikke er konkurrencedygtige.

På baggrund af ovenstående skal det bemærkes, at statsstøtteelementet på 4 200 mio. pta. til HYTASA hovedsagelig vil påvirke konkurrencen i fremtiden, da det vil bidrage til gennemførelsen af selskabets fremtidige investeringer som led i den omstruktureringsplan, køberne har fremlagt. Under disse omstændigheder skal Kommissionen nøje kontrollere, hvad det planlagte omstruktureringsprogram går ud på. I denne forbindelse skal det bemærkes, at Kommissionen er i en god position til ikke blot at foregribe og korrigere de eventuelle negative virkninger, denne støtte kunne have på konkurrencen, men også til at rette op på de negative virkninger, som den kapacitetsforøgelse, som den i perioden 1986 til 1988 ydede støtte affødte, kunne have i fremtiden, hvis HYTASA på et kunstigt grundlag sætter nye aktiviteter i gang.

(1) EFT nr. C 31 af 3. 2. 1979, s. 9.

I denne forbindelse noterer Kommissionen efter en nøje gennemgang af det oprindelige omstruktureringsprogram for HYTASA og den reviderede udgave, at selv om der agtes foretaget en vis nedskæring i produktionen og salget af mellemprodukter, opvejes denne stort set af stigningen i fremstillingen og salget af færdigvarer. Som følge heraf finder Kommissionen ikke, at omstruktureringsplanen for HYTASA indeholder en sådan forpligtelse til at nedskære aktiviteterne, at den kan betragtes som en kompenserende begrundelse for støtten.

Derudover indeholder planen ingen foranstaltninger, der sigter mod at afhænde produktive aktiver, og der er således intet til hinder for, at HYTASA i fremtiden let på ny ville kunne udvide sine aktiviteter ved at udnytte sin uudnyttede kapacitet og derved blive stillet gunstigere end konkurrenterne. I denne forbindelse skal det bemærkes, at HYTASA's uudnyttede kapacitetsgrad inden for spinding og vævning, som er beregnet ved at sammenligne den installerede kapacitet før privatiseringen med den planlagte produktion, ligger på ca. 50 %.

Som et sidste element i oplysningerne om omstruktureringsplanen for HYTASA fremsendte de spanske myndigheder den 1. august 1991 en omfattende dokumentation om de initiativer, selskabet havde taget for at nedskære arbejdsstyrken. De afskedigelser, der allerede var gennemført til en gennemsnitlig udgift på 4,5 mio. pta. pr. ansat, vedrørte 160 medarbejdere, der næsten alle var tæt på pensionsalderen ; derudover er der planlagt ca. 100 yderligere afskedigelser, der primært skyldes de pågældende medarbejderes uarbejdsdygtighed ; samtidig er der blevet udarbejdet skift med midlertidige afskedigelser for gennemsnitlig 210 medarbejdere over en periode på fire og en halv måned.

Disse nedskæringer, der omfattet i alt ca. 260 medarbejdere, synes ikke fuldt ud at opfylde målet om en stabil arbejdsstyrke på 720 medarbejdere senest i 1992, som var indeholdt i omstruktureringsplanen ; tværtimod giver brugen af midlertidige afskedigelser — som i princippet var udelukket i henhold til en bestemmelse i salgskontrakten — selskabet mulighed for at holde produktionskapacitet i beredskab til at udnytte eventuelle muligheder for at øge omsætningen og markedsandelen.

Denne personalepolitik strider mod muligheden for, at omstruktureringsplanen for HYTASA kunne være en kompenserende begrundelse for den støtte, selskabet har modtaget.

Da de spanske myndigheder til dato ikke har fremsendt nogen ny plan, er Kommissionen nødsaget til at konkludere, at statsstøtteelementet på 4 200 mio. pta. til HYTASA, der er indeholdt i kapitaltilførslen før salget af selskabet, skal betragtes som uforeneligt med det fælles marked, da det påvirker samhandelsvilkårene inden for Fællesskabet på en måde, der strider mod den fælles interesse, idet det ikke bidrager til en reel omstrukturering af selskabet, der fuldt ud sikrer dets fortsatte bestående.

VII

I tilfælde, hvor der er ydet støtte, der er uforenelig med det fælles marked, kan Kommissionen på basis af EF-Domstolens dom af 12. juli 1973 i sag 70/72, Kohlegesetz (1), bekræftet ved dom af 24. februar 1987 i sag 310/85, Deufil (2), kræve, at medlemsstaterne søger ulovligt ydet støtte tilbagebetalt.

Som følge heraf skal HYTASA, nu kaldet Mediterráneo Técnica Textil SA, tilbagebetale de 4 200 mio. pta., det ulovligt har modtaget.

Tilbagebetaling skal ske i overensstemmelse med procedurerne og bestemmelserne i spansk lovgivning, navnlig dem, der vedrører morarenter af gæld til staten, idet disse renter beregnes med virkning fra den dato, hvor den ulovlige støtte blev ydet. Denne foranstaltning er nødvendig for at genoprette den oprindelige situation og for at ophæve alle økonomiske fordele, som den virksomhed, der har modtaget den ulovlige støtte, uretmæssigt har nydt godt af siden det tidspunkt, hvor støtten blev udbetalt (se dom af 21. marts 1990 i sag 142/87, Tubemeuse (3)).

Kommissionen finder ligeledes, at procedurer og bestemmelser i national ret »skal ... anvendes på en sådan måde, at de ikke gør den efter fællesskabsretten krævede tilbagesøgning praktisk umulig« (Domstolens dom af 2. februar 1989 i sag 94/87, Kommissionen mod Tyskland (4), præmis 12).

I salgskontrakten bestemmes det, at større finansielle engagementer, der er indgået som følge af handlinger, der ligger forud for salget af selskabet, skal honoreres af sælgeren. Denne bestemmelse giver staten mulighed for at godtgøre køberens udgifter til enhver tilbagebetaling af støtte, som Kommissionen måtte forlange, hvis den beslutter, at dele af eller hele støtten er uforenelig med det fælles marked. Dette ville klart ophæve den væsentligste virkning af en sådan kommissionsbeslutning og ville ikke mindst give den af støtten affødte ulovlige konkurrencefordrejning varig karakter. Bestemmelsen udgør således, ligesom i øvrigt enhver tilsvarende bestemmelse i national ret, en overtrædelse af Traktatens bestemmelser om statsstøtte og berøver dem deres virkning. Den kan ikke sættes op imod forbuddet i Traktatens artikel 92, stk. 1, og bør som følge af fællesskabsrettens forrang ikke anvendes —

(1) Sml. 1973, s. 813.
(2) Sml. 1987, s. 901.
(3) Sml. 1990, s. 959.
(4) Sml. 1989, s. 175.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Støtten til Hilaturas y Tejidos Andaluces SA i form af kapitaltilførsler på 7 100 mio. pta. i perioden 1986 til 1988 blev ydet ulovligt, da den blev ydet af den spanske regering i strid med procedurereglerne i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3.

Dog opfylder støtten betingelserne for at kunne henføres under undtagelsesbestemmelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), og er derfor forenelig med det fælles marked.

Artikel 2

Statsstøtteelementet på 4 200 mio. pta. indeholdt i kapitaltilførslen fra Patrimonio del Estado til Hilaturas y Tejidos Andaluces SA før privatiseringen af Hilaturas y Tejidos Andaluces SA i juli 1990 er ulovlig i henhold til fællesskabsretten, da den blev ydet af den spanske regering i strid med bestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3.

Desuden opfylder det pågældende støtteelement ingen af de fornødne betingelser for at kunne henføres under en af undtagelsesbestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 2 og 3, og er derfor uforeneligt med det fælles marked.

Artikel 3

Det med det fælles marked uforenelige statsstøtteelement skal tilbagebetales. Derfor skal Patrimonio del Estado kræve 4 200 mio. pta. tilbage fra Mediterráneo Técnica Textil (tidligere Hilaturas y Tejidos Andaluces SA).

Støtteelementet tilbagekræves i overensstemmelse med procedurerne og bestemmelserne i national lovgivning, navnlig dem, der vedrører morarenter af gæld til staten, idet disse renter beregnes med virkning fra den dato, hvor den ulovlige støtte blev ydet.

Artikel 4

Ingen aftale, hvorefter køberne godtgøres af staten eller Patrimonio del Estado for den ved nærværende beslutning pålagte forpligtelse til at tilbagebetale modtaget støtte, må gennemføres.

Artikel 5

Den spanske regering underretter senest to måneder efter datoen for meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme den.

Artikel 6

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. marts 1992.

På Kommissionens vegne

Leon BRITTAN

Næstformand